

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

**nr. 18.319 van 4 november 2008
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn, op 9 juli 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 9 april 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoeker ter kennis gebracht op 9 juni 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 8 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. HADIEL HOLAIL, die loco advocaat J. DE LIEN verschijnt voor verzoekende partij en van advocaat A. DEMIEU, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Sierra Leone nationaliteit te zijn.

Op 11 augustus 2004 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 23 augustus 2004 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 23 augustus 2004 dient verzoeker een beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 29 september 2004 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing tot weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 29 september 2004 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 16 november 2005 wordt het beroep verworpen door de Raad van State bij arrest nr. 151.343.

Op 6 februari 2006 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond artikel 9, 3de lid wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 9 oktober 2006 dient verzoeker een gelijkaardige aanvraag (aanvulling) om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet.

Op 9 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 11.08.2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, geen tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend.

De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.09.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 01.10.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 maand en een half- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij

een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren.

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Tevens toont betrokkene niet aan dat hij geen bescherming zou krijgen van lokale en/of hogere autoriteiten.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Abidjan (Ivoorkust), vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Sierra Leonezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abidjan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is van andere Sierra Leoneze burgers. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Ivoorkust te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Ivoorkust geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: "Niet-essentiële reizen naar bepaalde gebieden worden afgeraden. Omwille van de onstabiele veiligheidstoestand, is het iedere Belg aangeraden zich bij de Ambassade te melden." Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Sierra Leoneze nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw P.A. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de 'Omzendbrief betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie' d.d. 30/09/1997 (verschenen in het Belgisch Staatsblad op 14/11/1997).

Wat betreft de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad van State. Het is aan de verzoeker de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest nr. 127.325 dd. 22.01.2004, nr. 43821 dd. 13.07.1993, nr. 58.969 dd. 01.04.1996, nr. 61.972 dd. 25.09.1996). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).(...)"

2. Onderzoek van het beroep

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 9 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 4 en 2, §1 ministerieel besluit houdende delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 17 mei 1995.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing genomen werd door attaché J.E., dat artikel 9 Vreemdelingenwet de bevoegdheid tot het nemen van een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf toekent aan de 'Minister of zijn gemachtigde', dat het ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt wie deze gemachtigde van de minister is en dat dit ministerieel besluit, noch enig ander besluit voorziet in de overdracht van de bevoegdheid van de minister aan een attaché. Verzoeker vervolgt dat bij een beslissing omtrent een aanvraag tot machtiging tot verblijf, de bevoegdheid kan worden overgedragen aan de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld. Verzoeker concludeert dat J.E. geen beampte is titularis van een graad die minstens in rang 10 is ingedeeld.

Artikel 3 koninklijk besluit van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel (KB van 2 oktober 1937) voorziet dat de Rijksambtenaren benoemd werden in graden waarvan de hiërarchie vier niveaus omvatte, namelijk niveau 1, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C, en D. Niveau 1 omvatte vijf rangen die als volgt genummerd waren: 10, 13, 15, 16 en 17. Rang 10 was de laagste rang binnen niveau 1.

Overeenkomstig het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende de delegatie van bevoegdheid van de minister, inzake de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: ministerieel besluit van 17 mei 1995) zijn de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in rang 10 ingedeeld is, de gemachtigden van de minister van Binnenlandse Zaken om een beslissing inzake artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen. Dit blijkt immers uit artikel 4 en artikel 2 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995.

Artikel 4 ministerieel besluit van 17 mei 1995 bepaalt wat volgt:

"Voor de toepassing van de artikelen 2, tweede lid, 3, eerste lid, 7°, en tweede lid, 3 bis, vierde lid, 9, derde lid, 11, 12 bis, tweede tot vierde lid, 13, derde lid, 28, tweede lid, 51/5, § § 1 en 3, 51/6, 51/è, 51/!, eerste lid, 52, 53 bis, 54, § 3, tweede lid, 57, 57/19, eerste en derde lid, 57/23, tweede en derde lid, 57/23 bis, tweede lid, 57/30, § 1, eerste lid, en § 2, 57/33, eerste lid, 57/34, § § 1 en 5, 57/35, § 1, eerste lid, en § § 2 en 3, 57/36, § 2, 58, tweede en derde lid, 61, § 1, tweede tot vierde lid, 63/2, § § 1 en 3, 63/4, eerste lid, 63/5, eerste en derde lid, 72, 74/4bis, § 2, eerste lid, 74/5, § 3, eerste lid, en § 4, 2°, 74/6, § 1 en § 2, eerste lid, van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de ambtenaren aangewezen bij artikel 2, § 1."

Terwijl artikel 2, § 1 van voormeld ministerieel besluit bepaalt wat volgt:

“Voor de toepassing van artikel 7, tweede tot vierde lid, artikel 25, vierde lid, artikel 27, eerste en derde lid, en artikel 29, tweede lid van dezelfde wet, zijn de gemachtigden van de Minister de beambten van de Dienst Vreemdelingenzaken die titularis zijn van een graad die minstens in de vakklasse A1 is ingedeeld.”

Door artikel 3 KB van 4 augustus 2004 betreffende de loopbaan van niveau A van het Rijkspersoneel (hierna: KB van 4 augustus 2004) werd het artikel 3 van het KB van 2 oktober 1937 houdende het statuut van het Rijkspersoneel, gewijzigd bij de koninklijke besluiten van 26 september 1994 en 5 september 2002, als volgt vervangen:

“Art. 3. § 1. De hiërarchische structuur van de federale overheidsdiensten wordt in vier niveaus verdeeld, namelijk niveau A, dat het hoger niveau is, en de niveaus B, C en D.

Het niveau wordt bepaald volgens de kwalificatie van de opleiding en de geschiktheid waarvan blijk moet worden gegeven om een betrekking te bekleden.

§ 2. Het niveau A bevat vijf klassen, genummerd van A1 tot A5 die de hoogste is.

Een klasse groepeerde de functies van vergelijkbare complexiteit, technische expertise en verantwoordelijkheden.

De functie wijst het geheel van taken en verantwoordelijkheden aan die een rijksambtenaar op zich dient te nemen.

§ 3. Het niveau A is onderverdeeld in vakrichtingen door Ons vastgesteld op voorstel van de minister die de ambtenarenzaken onder zijn bevoegdheid heeft.

Onder vakrichting moet worden verstaan een groep van functies die tot een gelijkaardig expertisedomein behoren.

Elke vakrichting kan vijf vakklassen bevatten. De eerste vakklasse kan klasse A1 of klasse A2 zijn.

Onder vakklasse moet worden verstaan een klasse binnen een vakrichting.

§ 4 In niveau A, worden de rijksambtenaren in een vakklasse benoemd.

§ 5. In de niveaus B, C en D, worden de rijksambtenaren in graden benoemd.

De graad is de titel die de ambtenaar machtigt tot het bekleden van een van de betrekkingen welke met die graad overeenstemmen.

§ 6. Binnen elk van de niveaus B, C en D, worden de graden « gelijkwaardige graden » genoemd.”(...)

Vanaf 1 december 2004 kregen alle ambtenaren van niveau 1 een classificatie in één van de vijf klassen van niveau A. Bijgevolg diende een aantal artikelen in wetten en koninklijke besluiten aangepast te worden om rekening te houden met de vervanging van niveau 1 door niveau A en met de schrapping van het begrip “rang”. Zo bepaalt artikel 4, §1 KB van 4 augustus 2004 onder meer dat *“De ambtenaren benoemd in de klassen A1 of A2 dragen de titel van attaché”*. De vroegere rangen 10 kregen dan de titel van attaché. Bijgevolg dient het ministerieel besluit van 17 mei 1995, zoals gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, samengelezen te worden met het KB van 4 augustus 2004. Uit het samenlezen van het ministerieel besluit van 17 mei 1995 en het voormeld KB van 4 augustus 2004 blijkt dat de ambtenaren van rang 10, of nog, van niveau A, gelet op het koninklijk besluit van 4 augustus 2004 waarbij het begrip graad voor niveau 1 afgevoerd werd en vervangen werd door het begrip vakklasse in niveau A, gemachtigd zijn voor de beslissingen op grond van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet te nemen (RvS 21 maart 2008, nr. 2420). Dit blijkt eveneens uit de rechtspraak van de Raad van State: *“Overwegende dat artikel 4 van het ministerieel besluit van 17 mei 1995, gewijzigd door het ministerieel besluit van 27 mei 2004, houdende bevoegdheidsdelegatie van de minister inzake toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt welke ambtenaren gemachtigd zijn inzake artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet; dat dit besluit werd gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad op 5 juli 1995; dat hieruit blijkt dat de ambtenaren van de dienst Vreemdelingenzaken van niveau A gemachtigd zijn voor de*

beslissingen op grond van artikel 9, derde lid van de Vreemdelingenwet;” (RvS 12 juni 2006, nr. 159.913).

Verzoeker betwist niet dat J.E. een ambtenaar is van de Dienst Vreemdelingenzaken. Gelet op haar titel “attaché” is zij een ambtenaar van niveau A en is zij bijgevolg gemachtigd om de bestreden beslissing te nemen. Derhalve wordt geen schending van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet of van de artikelen 4 en 2, §1 ministerieel besluit van 17 mei 1995 aangetoond.

Het eerste middel is ongegrond.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsverplichting, van artikel 62 wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet en van artikel 3 Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Verzoeker is van mening dat aan de motiveringsplicht geenszins is voldaan en stelt dat hij zal aantonen dat de motivering deels onjuist is en deels niet afdoende is.

Wat betreft de problemen om de Belgische Ambassade te bereiken, duidt verzoeker erop dat hij in zijn aanvraag uitdrukkelijk gesteld heeft dat hij geen verblijfsvergunning kan bekomen voor Ivoorkust en dat de bestreden beslissing op geen enkele wijze dit argument beantwoordt. Hij vervolgt dat een verwijzing naar ‘andere Sierra Leonezen’ die dit wel kunnen in zijn geheel niet pertinent is om het argument te beantwoorden. Hij poneert dat de Dienst Vreemdelingenzaken een dienst is gespecialiseerd in vreemdelingenzaken en verblijfsrecht en aldus weet dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen, dat het derhalve onduidelijk is welke stukken verzoeker verwacht wordt voor te leggen, dat bovendien deze dienst beter geplaatst is om stukken voor te leggen die bewijzen dat verzoeker geen verblijfstitel zal verkrijgen voor Egypte (de Raad neemt aan dat verzoeker hier waarschijnlijk Ivoorkust bedoeld). Verzoeker stelt nog dat verweerder in het kader van de zorgvuldigheidsplicht gehouden is zijn beslissingen grondig voor te bereiden en te staven met de nodige stukken.

Wat betreft de problemen in het land van herkomst, stelt verzoeker dat een loutere verwijzing naar de asielpcedure ten zeerste onvoldoende is om te besluiten tot het feit dat er geen sprake kan zijn van buitengewone omstandigheden. Verzoeker haalt een voorbeeld uit de rechtspraak van Raad van State, meer bepaald het arrest nr. 92.410 van 18 januari 2001, waar gesteld wordt dat het toepassingsgebied van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet verschilt van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen. Verzoeker is dan ook van mening dat de motivering op dit punt manifest onjuist is daar hij expliciet verwezen heeft naar zijn asioldossier waarvan hij wenst dat Dienst Vreemdelingenzaken dit asielaanbeveling beoordeelde in het licht van artikel 3 EVRM en dat derhalve zijn aanbeveling wel degelijk een bewijs vormt.

Verzoeker besluit dat de beslissing niet afdoende gemotiveerd is en verwijst naar rechtsleer die stelt dat een motivering die slechts rekening houdt met bepaalde elementen van het dossier en niet met andere fundamentele elementen, niet afdoende is.

De in artikelen 2 en 3 wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze

heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Het hoofdmotief van de bestreden beslissing bestaat erin dat verzoeker geen buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen die de aanvraag in België kunnen rechtvaardigen.

Het ten tijde van verzoekers aanvraag tot machtiging tot verblijf geldende artikel 9 Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in één der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.

In buitengewone omstandigheden kan die machtiging door de vreemdeling worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft; deze zendt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. In dat geval zal ze in België worden afgegeven.”

Als algemene regel geldt dat een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven door een vreemdeling moet worden aangevraagd bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. In buitengewone omstandigheden wordt hem evenwel toegestaan die aanvraag te richten tot de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Enkel wanneer er buitengewone omstandigheden aanwezig zijn om het niet afhaken van de machtiging bij de Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordigers in het buitenland te rechtvaardigen, kan de verblijfsmachtiging in België worden aangevraagd.

De buitengewone omstandigheden, waarvan sprake in artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde die kunnen worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te bekomen. De toepassing van artikel 9, 3de lid houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in :

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen;
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de minister over een ruime appreciatiebevoegdheid;

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om verzoeker een voorlopige verblijfsmachtiging toe te kennen, dient verweerder na te gaan of verzoekers aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden werden ingeroepen om de afgifte van de verblijfsmachtiging in België te verantwoorden.

De vreemdeling moet in zijn aanvraag klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het

buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

In casu werd de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf onontvankelijk verklaard, hetgeen betekent dat de buitengewone omstandigheden die verzoeker heeft ingeroepen om te verantwoorden waarom hij geen aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf in zijn land van oorsprong heeft ingediend, niet werden aanvaard of bewezen.

Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald de aanvraag om machtiging tot verblijf van 31 mei 2007, blijkt dat verzoeker de volgende elementen aanbrengt als buitengewone omstandigheden:

- *8 augustus 2004 aangekomen in België*
- *asielprocedure definitief negatief afgesloten*
- *afkomstig uit Sierra Leone, dit land verlaten omwille van problemen aldaar*

Verzoeker voert als redenen ten grond aan: manifeste integratiebewijzen

- *getuigverklaringen van Belgische onderdanen*
- *Nederlandse opleiding en de taal leren en spreken*
- *Volledige integratie in Belgische samenleving*

In zijn aanvullende aanvraag van 9 oktober 2006 voert verzoeker nog de volgende elementen aan als buitengewone omstandigheid:

- *de bevoegde ambassade is in Ivoorkust*
- *verzoeker heeft geen verblijfsrecht in Ivoorkust*
- *deze situatie houdt op zich de facto een risico in op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wanneer hij gedwongen wordt zich te begeven naar Ivoorkust*
- *verwijzing naar arresten van de Raad van State*
- *toestand in Ivoorkust te gevaarlijk om aldaar een aanvraag op grond van artikel 9, 2de lid Vreemdelingenwet in te dienen*
- *reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken: in verband met gezondheidsrisico's*
- *bevoegde ambassade aldus voor verzoeker onbereikbaar wegens te gevaarlijk, minstens dat er een risico bestaat op mensonterende behandeling door de toestand in Ivoorkust onvoorspelbaar is*
- *persoonlijk problemen in het land van herkomst, risico op onmenselijke behandeling bij terugkeer naar Sierra Leone en dus schending artikel 3 EVRM*
- *langdurige relatie, mogelijke schending artikel 8 EVRM*
- *relatie valt onder begrip 'gezin'*
- *inmenging aan artikel 8 EVRM moet beperkt en restrictief geïnterpreteerd worden*
- *verwijzingen naar arresten van de Raad van State*

De betreden beslissing antwoordt hierop als volgt:

"(...)

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Het feit dat betrokkene sinds 11.08.2004 in België verblijft, geïntegreerd zou zijn, Nederlands leert en spreekt, werkbereid is, geen tegenstrijdige verklaringen zou hebben afgelegd, een vrienden- en kennissenkring heeft uitgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, verantwoordt niet dat de aanvraag tot regularisatie op grond van artikel 9 van de wet van 15.12.1980 in België wordt ingediend.

De elementen m.b.t. de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9.2 van de wet 15.12.1980.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag werd afgesloten op 29.09.2004 met een bevestigende beslissing van weigering van verblijf door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 01.10.2004. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sindsdien illegaal in België.

Uit langdurig illegaal verblijf kunnen geen rechten geput worden met het oog op regularisatie.

De duur van de procedure - namelijk ongeveer 1 maand en een half- was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden.

Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie.

De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Bovendien voegt betrokkene geen enkel nieuw element toe aan de elementen die hij reeds tijdens zijn asielprocedure naar voor bracht en die niet weerhouden werden door de bevoegde instanties. De elementen ter ondersteuning van huidig verzoek om machtiging tot verblijf wettigen bijgevolg geen andere beoordeling dan die van deze instanties.

Tevens toont betrokkene niet aan dat hij geen bescherming zou krijgen van lokale en/of hogere autoriteiten.

Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Abidjan (Ivoorkust), vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Sierra Leonezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abidjan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is van andere Sierra Leoneze burgers. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Ivoorkust te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Ivoorkust geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: "Niet-essentiële reizen naar bepaalde gebieden worden afgeraden. Omwille van de onstabiele veiligheidstoestand, is het iedere Belg aangeraden zich bij de Ambassade te melden." Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Sierra Leoneze nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.

Wat de vermeende schending van art. 8 EVRM betreft kan worden gesteld dat de terugkeer naar het land van herkomst om aldaar een machtiging aan te vragen niet in disproportionaliteit staat ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven. De verplichting om terug te keren naar het land van herkomst betekent geen breuk van de familiale relaties maar enkel een eventuele tijdelijke verwijdering van het grondgebied wat geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van art. 8.

Wat betreft de relatie die betrokkene onderhoudt met Mevrouw P.A. (...); om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in de 'Omzendbrief betreffende het verlenen van een verblijfsmachtiging op basis van samenwonen in het kader van een duurzame relatie' d.d. 30/09/1997 (verschenen in het Belgisch Staatsblad op 14/11/1997).

Wat betreft de verwijzing naar verschillende arresten van de Raad van State. Het is aan de verzoeker de overeenkomsten aan te tonen tussen zijn eigen situatie en de situatie waarvan hij beweert dat ze vergelijkbaar is (Raad van State arrest nr. 127.325 dd. 22.01.2004, nr. 43821 dd. 13.07.1993, nr. 58.969 dd. 01.04.1996, nr. 61.972 dd. 25.09.1996). Men kan er immers niet zonder meer van uitgaan dat de omstandigheden waarin verzoeker verkeert analoog (of commensurabel) zijn met degene waaraan hij refereert. Ook het feit dat andere vreemdelingen een verblijfsregularisatie hebben kunnen genieten brengt niet ipso facto een verblijfsregularisatie voor betrokkene met zich mee, noch vormt dit een buitengewone omstandigheid die een tijdelijke terugkeer naar het land van herkomst verhindert of bemoeilijkt. Overigens wordt elk dossier naar aanleiding van een regularisatieaanvraag individueel onderzocht.

Wat betreft het aangehaalde argument dat betrokkene nooit een inbreuk beging tegen de openbare orde dient opgemerkt te worden dat van alle vreemdelingen die in België verblijven, verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Niets verhindert betrokkene derhalve om terug te keren naar het land van herkomst en via de reguliere weg een aanvraag om machtiging tot verblijf in te dienen. Het staat betrokkene vrij hiertoe de hulp in te roepen van de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM).(...)"

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet en naar het feit dat de door verzoeker ingeroepen redenen geen buitengewone omstandigheden zijn. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de gemachtigde van de minister op al de in de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf aangevoerde elementen uitdrukkelijk is ingegaan. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt en verzoeker bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat dit onderdeel van het tweede middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen behoort zijn beoordeling van de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op basis van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet, in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

Verzoeker voert aan dat hij geen verblijfsvergunning kan verkrijgen voor de Ivoorkust en dat de bestreden beslissing dit argument niet beantwoordt aangezien de verwijzing naar 'andere Sierra Leonezen' die dit wel kunnen, in zijn geheel niet pertinent is om het argument te beantwoorden. Tevens poneert hij dat de Dienst Vreemdelingenzaken een dienst is gespecialiseerd in vreemdelingenzaken en verblijfsrecht en aldus weet dat hij geen verblijfstitel zal verkrijgen, dat het derhalve onduidelijk is welke stukken hij verwacht wordt voor te leggen en dat bovendien deze dienst beter geplaatst is om stukken voor te leggen die

bewijzen dat hij geen verblijfstitel zal verkrijgen voor Ivoorkust. Hij meent dat de zorgvuldigheidsplicht werd geschonden en dat de beslissing niet afdoende werd gemotiveerd.

Zoals reeds vermeld, moet de vreemdeling in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf klaar en duidelijk vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn aanvraag bij de diplomatieke dienst in het buitenland in te dienen. Uit zijn uiteenzetting moet duidelijk blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat. De verplichting die in casu rust op de vreemdeling kadert bijgevolg in de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting.

In zijn aanvraag voert verzoeker in casu het volgende aan:

- *de bevoegde ambassade is in Ivoorkust*
- *verzoeker heeft geen verblijfsrecht in Ivoorkust*
- *deze situatie houdt op zich de facto een risico in op onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM wanneer hij gedwongen wordt zich te begeven naar Ivoorkust*
- *verwijzing naar arresten van de Raad van State*
- *toestand in Ivoorkust te gevaarlijk om aldaar een aanvraag op grond van artikel 9, 2de lid Vreemdelingenwet in te dienen*
- *reisadvies van FOD Buitenlandse Zaken: in verband met gezondheidsrisico's*
- *bevoegde ambassade aldus voor verzoeker onbereikbaar wegens te gevaarlijk, minstens dat er een risico bestaat op mensonterende behandeling door de toestand in Ivoorkust onvoorspelbaar is*

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent overwogen wat volgt:

“Het feit dat betrokkene een visum dient aan te vragen in Abidjan (Ivoorkust), vormt geen buitengewone omstandigheid. Regelmatig zijn er Sierra Leonezen die een aanvraag indienen via de Belgische diplomatieke of consulaire post in Abidjan. Ook zij worden geconfronteerd met dezelfde problemen als betrokkene, namelijk de kosten en de omweg. Deze problemen kunnen dan ook niet aanzien worden als buitengewone omstandigheid, terwijl dit niet zo is van andere Sierra Leoneze burgers. Bovendien staat betrokkene de bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen die hem zou toelaten op legale wijze in Ivoorkust te verblijven, met geen enkel bewijsstuk.

Het argument dat de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken een negatief reisadvies voor Ivoorkust geeft en stelt dat de situatie in het land niet stabiel is en dat de persoonlijke veiligheid niet gegarandeerd kan worden, kan niet weerhouden worden als een buitengewone omstandigheid. Buitenlandse Zaken stelt immers duidelijk: “Niet-essentiële reizen naar bepaalde gebieden worden afgeraden. Omwille van de onstabiele veiligheidstoestand, is het iedere Belg aangeraden zich bij de Ambassade te melden.” Dit advies is bijgevolg niet van toepassing op betrokkene, die de Sierra Leoneze nationaliteit heeft. Bovendien is dit een algemeen advies, dat niet toegepast wordt op de eigen situatie van betrokkene.”

Uit de voorgaande overweging blijkt duidelijk dat de verwerende partij wel degelijk heeft geantwoord op het door verzoeker aangehaalde argument betreffende het niet kunnen verkrijgen van een verblijfsvergunning en op kennelijk redelijke wijze motiveerde waarom dit element niet kan beschouwd worden als een buitengewone omstandigheid om een aanvraag tot machtiging tot verblijf in België in te dienen.

Aangaande verzoekers argument dat de Dienst Vreemdelingenzaken een gespecialiseerde dienst is en aldus diende te weten dat verzoeker geen verblijfsrecht kan verkrijgen in Ivoorkust, wijst de Raad erop dat de Dienst Vreemdelingenzaken enkel bevoegd is voor het verblijfsrecht van vreemdelingen in België. In het kader van de wederkerige zorgvuldigheidsverplichting is het aan verzoeker om aan te tonen dat hij geen verblijfsrecht kan verkrijgen in Ivoorkust en dienaangaande dient hij deze bewering met stukken die erop

wijzen dat hij geen verblijfsrecht kan verkrijgen te staven. Waar verzoeker nog stelt dat de Dienst Vreemdelingenzaken beter geplaatst is om stukken over te leggen die aantonen dat hij geen verblijfsrecht kan krijgen in Ivoorkust, kan hij niet gevolgd worden in zijn argumentatie, daar een verblijfsrecht een recht is dat verbonden is aan de persoon van verzoeker en hij aldus zelf 'best geplaatst' is om in Ivoorkust een verblijfsrecht aan te vragen. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt nergens als zou verzoeker een poging ondernomen hebben om verblijfsrecht te verkrijgen in Ivoorkust. Aldus kon verweerder, zonder dat hij onzorgvuldigheid kan verweten worden, terecht stellen dat verzoekers bewering dat hij geen verblijfstitel zou verkrijgen met geen enkel bewijsstuk gestaafd wordt.

Betreffende de problemen in zijn land van herkomst voert verzoeker nog aan dat de bestreden beslissing zich beperkt tot een loutere verwijzing naar de asielprocedure om te besluiten dat er geen buitengewone omstandigheden voorhanden zijn. Deze verwijzing is volgens verzoeker onvoldoende, daar de vaste rechtspraak van de Raad van State stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet verschillend is van dat van de bepalingen van het Internationaal Verdrag van Genève. Verzoeker is dan ook van mening dat de motivering op dit punt manifest onjuist is daar hij expliciet verwezen heeft naar zijn asiels dossier waarvan hij wenst dat de Dienst Vreemdelingenzaken dit asielsrelaas beoordeelde in het licht van artikel 3 EVRM en dat derhalve zijn relaas wel degelijk een bewijs vormt.

Voor zover verzoeker stelt dat het toepassingsgebied van artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet verschilt van het toepassingsgebied van artikel 1, A Conventie van Genève, dient de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen vast te stellen dat de administratie zich niet beperkt heeft tot een onderzoek van de ingeroepen elementen in het kader van artikel 1, A Conventie van Genève. Zo stelt de bestreden beslissing los van de verwijzing naar de asielaanvraag dat:

"Wat de vermeende schending van art. 3 van het EVRM betreft dient opgemerkt te worden dat de bescherming verleend via art. 3 van het EVRM slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing zal vinden. Hiervoor dient verzoeker zijn beweringen te staven met een begin van bewijs terwijl in casu het enkel bij een bewering blijft en dit niet kan volstaan om een inbreuk uit te maken op het vernoemde artikel 3. De algemene bewering wordt niet toegepast op de eigen situatie. De loutere vermelding van het artikel 3 EVRM volstaat dus niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden. De aanvraag kan in het land van herkomst gebeuren

Betrokkene beweert dat hij vreest voor vervolging indien hij zou moeten terugkeren naar zijn land van herkomst doch hij legt geen bewijzen voor die deze bewering kunnen staven. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren. De loutere vermelding dat betrokkene vreest voor vervolging volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

(...)

Tevens toont betrokkene niet aan dat hij geen bescherming zou krijgen van lokale en/of hogere autoriteiten."

Hieruit blijkt duidelijk dat de gemachtigde van de minister wel degelijk heeft onderzocht of er een eventuele schending van artikel 3 EVRM voorhanden is. De gemachtigde verwijst niet louter naar de asielprocedure, doch heeft de door verzoeker aangehaalde argumenten onderzocht en geconcludeerd dat deze beweringen niet worden toegepast op de eigen situatie. De Raad vermag zich niet in de plaats te stellen van de minister bij de toetsing van de beoordeling van de aanvraag om een machtiging tot voorlopig verblijf. De Raad kan bij uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel nagaan of de minister bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot haar besluit is gekomen. Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de conclusie van de gemachtigde van de minister van dat er in hoofde van verzoeker geen sprake is van eventuele schending van artikel 3 EVRM, noch kennelijk onredelijk noch onjuist is.

De Raad stelt vast dat verzoeker in zijn aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf op grond van het artikel 9, 3de lid Vreemdelingenwet enkel zijn asielrelaas herhaalt en gesteld heeft dat hij voldoende heeft aangetoond dat er een risico op onmenselijke behandeling is bij terugkeer naar Sierra Leone en dus op een schending van artikel 3 EVRM. Op goede gronden heeft de gemachtigde van de minister aldus vastgesteld dat de bescherming van artikel 3 EVRM slechts in uitzonderlijke omstandigheden zal plaatsvinden, dat verzoeker zijn beweringen dient te staven met een begin van bewijs, dat verzoeker enkel bij een bewering blijft die niet wordt toegepast op de eigen situatie en dat de loutere vermelding niet volstaat om als buitengewone omstandigheid erkend te worden. Verzoekers argument faalt. Verzoeker slaagt er geenszins in de onredelijkheid van de bestreden beslissing aan te tonen. De bestreden beslissing houdt geen schending in van artikel 3 EVRM.

Concluderend kan gesteld worden dat verzoeker wel degelijk in de mogelijkheid was om uit de motivering van de bestreden beslissing af te leiden of de door hem aangehaalde elementen onderzocht werden als buitengewone omstandigheden.

Verzoeker maakt bijgevolg niet aannemelijk dat verweerder op een onzorgvuldige wijze zou zijn tewerkgegaan of dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting of van artikel 3 EVRM.

Het tweede middel is ongegrond.

Uit voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. Verzoeker heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier november tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.